Aké horúce leto sme to tento rok mali

Keď koncom júna naposledy zazvonilo, väčšina školákov si predstavovala leto ako nekonečný rad výletov, kúpanie a večery s rodinou alebo kamarátmi. Slnko k prázdninám patrí, no tento rok ho niekedy bolo až priveľa. Už dopoludnia sa vzduch nad ulicami chvel a lavičky na námestiach zostávali prázdne. Kto nemusel ísť

von, hľadal tieň, zatiahol žalúzie a čakal, kým sa dom večer trochu ochladí. Horúčava zmenila aj obyčajné prázdninové plány. Na výlet sa vyrážalo zavčas rána, športovať sa dalo až pred západom slnka a fľaša s vodou sa stala takmer povinnou výbavou. Pri rybníkoch, na kúpaliskách aj pri mestských fontánach bolo plno.

Nie každý však mohol stráviť deň pri vode. Ľudia pracovali na stavbách, šoférovali rozhorúčené autobusy, roznášali zásielky alebo sa napríklad starali o pacientov v miestnostiach bez klimatizácie. Zatiaľ čo niekto si pochvaľoval pravé letné počasie, iný odpočítaval hodiny do večera. Dlhé obdobie vysokých teplôt

prinieslo aj sucho. Trávniky zožltli, pôda stvrdla a na poľných cestách sa pri každom kroku víril prach. Hladina vody v niektorých potokoch a rybníkoch klesala a záhrady potrebovali pravidelnú zálievku. Dážď bol vzácny, a keď konečne prišiel, často ho sprevádzala prudká búrka. Prívalová voda potom po vyschnutej zemi

rýchlo odtiekla, namiesto toho, aby sa pomaly vsiakla a doplnila zásoby pod povrchom. Sucho tak nedokázal napraviť ani silný dážď, ktorý za niekoľko minút zaplavil ulice. Stromy v mestách opäť ukázali, aké sú dôležité. Pod ich korunami bolo príjemnejšie než na vydláždených priestranstvách, kde sa teplo držalo ešte dlho po

zotmení. Pohľad na vyprahnutú krajinu nebol len nepríjemný. Pripomínal nám, že voda nie je samozrejmosť a že s ňou musíme zaobchádzať rozumne. Horúce leto preverilo aj náš ohľad na druhých. Starším ľuďom bolo treba pripomínať, aby pili, aj zvieratá hľadali tieň a potrebovali čerstvú vodu. Auto zaparkované

na slnku sa v priebehu krátkej chvíle zmenilo na nebezpečnú pascu. Prázdniny napriek tomu neboli len únavným čakaním na ochladenie. Teplé večery lákali posedieť si vonku, nočná obloha bola plná hviezd a zmrzlina chutila azda ešte lepšie než inokedy. Mnohí zistili, že krásny deň sa nemusí začínať až na poludnie. Ranná

cesta lesom, kúpanie pred príchodom davov alebo výlet na bicykli v sviežom vzduchu mali svoje čaro. Teraz už máme horúce dni v spomienkach. Tohtoročné leto nám pripomenulo, že počasie nie je len kulisa. Dokáže zmeniť rytmus celého dňa a ukázať, ako veľmi závisíme od vody, tieňa a vzájomnej pomoci. Keď si nabudúce budeme priať horúce prázdniny, možno k tomu pridáme jediné slovo – s mierou.